

Op de zesde dag schiep God de mens naar zijn evenbeeld.

De mens mocht wonen in zijn tuin, De Hof van Eden.

Toen de mens sliep nam God een rib uit zijn lijf en schiep daaruit de vrouw.

In De Hof van Eden was het mooi en alles was er in overvloed aanwezig. Alleen uit de boom der kennis, die midden in de tuin stond, mochten zij niets eten.

Maar de slang verleidde de vrouw een appel te nemen en ervan te eten.

Daarna liet zij ook haar man ervan eten.

Hun ogen werden geopend en zij zagen dat ze naakt waren . Ze schaamden zich en deden vijgenbladeren voor.

God werd zo boos dat hij ze wegjoeg uit zijn paradijs.

De slang moest voortaan kruipen door het stof.

De man moest werken in het zweet des aanschijns.

En de vrouw zou haar kinderen baren met pijn.

Met een ontzagelijke knal werd ruim dertien miljard jaar geleden het oneindige niets gedeeld in materie en antimaterie.

Daaruit ontstond de kosmos, die bestaat uit ontelbare sterrenstelsels.

Lichte gassen, die uit sterren verdreven werden, gingen tijdens het afkoelen samen klonteren. Zij trokken losse materie aan, vormden planeten en begonnen vaste banen om zo'n ster te beschrijven.

Op één van die planeten ontstond er, door de ideale afstand tot de moederster en de aanwezigheid van water, na verloop van tijd, leven, in de vorm van korstmossen.

Dat leven werd beschermd door een dampkring die de straling van de zon absorbeerde.

Het leven bleef zich ontwikkelen en aanpassen in de oceanen, op het land en in de lucht.

Een miljoen jaar geleden waren grote delen van de aarde bedekt met oerwouden.

Behaarde wezens liepen gebogen tussen de begroeiing op zoek naar noten, vruchten en wortels.

Alles was er overvloedig aanwezig en bij gevaar klommen ze soepel en snel in de bomen.

Buiten het woud, op de open vlakte, loerde het gevaar.

Daar leefden de grote roofdieren.

Maar ondanks de grote gevaren was de aantrekkingskracht van de uitgestrektheid, het licht en het onbekende enorm en overwonnen ze hun angst.